

Arrest

nr. 266 721 van 17 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, handelend in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 14 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 3 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten worden in het verzoekschrift als volgt weergegeven:

“3.1.

Verzoekster kwam op datum van 27.08.2017 het Rijk binnen met een C-visum in het kader van haar master studies Rechten aan de ULB.

De verzoekster kwam naar België met een visum type D op 27.08.2017.

De verzoekster vroeg een verblijf op basis van haar studies aan op 30.10.2017.

Zij verkreeg dan ook een A-kaart op basis van haar studies op 17.11.2017. Deze werd meerdere malen verlengd.

3.2.

Tijdens haar verblijf op basis van haar studies had de verzoekster een kortstondige relatie met dhr. T. N., G., een persoon met een duurzaam verblijfsrecht in België op basis van zijn Belgisch kind.

Op 04/10/2019 hadden zij geslachtsgemeenschap waarna de verzoekster zwanger werd van de minderjarige verzoekster, B. M., E. D.

3.3.

Na deze gebeurtenis verloor de verzoekster haar verblijfsrecht.

Haar meest recente A-kaart was geldig tot 31/10/2019 en werd sindsdien niet meer verlengd.

Omdat de zorg van het kind nog niet geregeld was en tevens niet besloten was wie de verantwoordelijkheid zou nemen voor het kind, besloot de verzoekster voorlopig in België te blijven.

3.4.

Op datum van 24.03.2020 werd een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd, dit werd betekend op 24.07.2020.

3.5.

Op 04.07.2020 beviel de verzoekster van een dochttertje, de minderjarige verzoekster, Jongedame, B. M., E. D., te Gent.

(stuk 3)

3.6.

Na lang de boot af te houden, gingen de twee ouders op 25.05.2021 samen naar het gemeentehuis om de erkenning als vader van de minderjarige verzoekster, door de heer T. N. G. te bekomen.

Er werd een procedure schijnerkenning gestart.

De meerderjarige verzoekster besloot in België te blijven in afwachting van dit onderzoek en de mogelijke diepgaande consequenties voor haar kind.

(...)"

Op 16 augustus 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster en haar minderjarige dochter tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 16/08/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw:

Naam: B. G. (...) Voornaam: R. B. (...) Geboortedatum: (...).1994 Geboorteplaats: D. (...)

Nationaliteit: Kameroen

+ haar minderjarig kind:

B. M., E. D. (...), geboren op (...).2020, van Kameroenese nationaliteit.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 15/09/2021.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet).

Betrokkene is op het moment van haar arrestatie in het bezit van een geldig paspoort. (N° xx, geldig tot 25.10.2021). Volgens de inreisstempel in haar paspoort kwam betrokkene aan in België op 27.08.2017 met een visum type C geldig van 03.08.2017 tot 30.07.2018. Uit het administratief verslag van betrokkene blijkt dat zij niet vrijwillig het Belgisch grondgebied heeft verlaten sinds het vervallen van haar visum. Betrokkene heeft hiermee de termijn van 90 op 180 dagen overschreden.

Betrokkene kwam op 27.08.2017 in België aan voor studies. Zij werd op 17.11.2017 in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsrecht in het kader van haar studies. Het verblijf van betrokkene werd meermaals verlengd. De laatste verlenging was geldig tot en met 31.10.2017. Hierna werd een volgende hernieuwing van het verblijf geweigerd. Op 24.03.2020 werd aldus een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Dit bevel om het grondgebied te verlaten van 24.03.2020 werd haar betekend op 24.07.2020.

Op 28.06.2021 diende betrokkene met de heer T. N., G. (...) (geboren op (...).1985, van Kameroenese nationaliteit), die legaal in België verblijft, een aanvraag tot erkenning van betrokkenes kind B. M., E. D. (...) (geboren op 04.07.2020, van Kameroenese nationaliteit) in te Gent. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het gegeven dat er momenteel een onderzoek lopende is bij het parket wat deze erkenning betreft. Betrokkene dient dus terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM" (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenes dochter verblijft momenteel, net zoals zij, illegaal op het grondgebied en beschikt aldus niet over verblijf. Betrokkenes dochter zal haar moeder moeten volgen. Ze moet zich meehouden aan het verwijderingsbesluit. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar ouder, die op eigen risico, ondanks hun precare verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Bovendien opent het feit dat betrokkenes kind in België geboren is, niet zonder meer het recht op verblijf.

De zeer jonge leeftijd van het maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich

ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij momenteel verblijft bij haar tante M. M., N. (...). Het feit dat betrokkene tante de Belgische nationaliteit heeft verkregen en in België verblijf geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het dit familielid. Zij toont immers niet aan dat zij ten laste is van dit familielid. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar tante. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene tante kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kameroen en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een terugkeer naar Kameroen vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart niet nog andere familieleden in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, doch dit enkel voor zover zij optreedt als wettelijke vertegenwoordigster van de minderjarige M.B. E. D. Aangezien de verzoekster voor zichzelf geen rolrecht heeft betaald, verkreeg zij met toepassing van artikel 39/68-1, §5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) geen rolstelling voor zover zij optreedt in eigen naam.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd bij schrijven van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 12 oktober 2021 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd echter geen administratief dossier, maar enkel een nota met opmerkingen neergelegd.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekster vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van "het respect voor de menselijke waardigheid" en van de artikelen 7 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"5.2. Wat betreft de beginselen van behoorlijk bestuur

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeksters mede te delen dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

5.2.1.

A) Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus gemotiveerd is als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In casu is dit niet het geval zoals verder blijkt uit "5.2.2." en "5.2.3."

B) Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men zich van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

In casu is dit niet het geval zoals verder blijkt uit "5.2.2." en "5.2.3."

5.2.2.

A)

Ten eerste stelt de beslissing:

"Volgens de inreisstempel in haar paspoort kwam betrokkene aan in België op 27.08.2017 met een visum type C geldig van 03.08.2017 tot 30.07.2018. Uit het administratief verslag van betrokkene blijkt dat zij niet vrijwillig het Belgisch grondgebied heeft verlaten sinds het vervallen van haar visum. Betrokkene heeft hiermee de termijn van 90 op 180 dagen overschreden." (stuk 1, p. 1)

De verzoekster begrijpt niet waarom haar dit verweten wordt.

Een zin later blijkt namelijk waarom zij langer dan de geldigheidsduur van dit visum verbleef op het Belgisch grondgebied.

Namelijk omdat ze een verblijf op basis van studie kreeg gedurende haar legaal verblijf op basis van haar visum.

De bestreden beslissing haalt dit zelf aan:

"Betrokkene kwam op 27.08.2017 in België aan voor studies. Zij werd op 17.11.2017 in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfrecht in het kader van haar studies. Het verblijf van betrokkene werd meermaals verlengd." (stuk 1, p. 1)

Deze motivering bevat dus al tegenstrijdigheden vanaf haar eerste twee paragrafen.

B)

Daarbovenop is deze rare zinssnede het gevolg of de oorzaak van het feit dat de verweerder zich baseert op het verkeerde wetsartikel om een BGV uit te vaardigen.

Zij baseert zich op artikel 7, al. 1, 2° Vw Dat stelt dat een BGV uitgevaardigd kan worden in het volgende geval:

"de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht"

Het is absoluut artificieel om de verzoekster na drie jaar legaal verblijf op basis van A-kaarten een BGV te nemen op basis van het overschrijden van haar visa voor binnenkomst.

Het is duidelijk dat de verzoekster het grondgebied dient te verlaten vanwege het verlopen van haar A-kaarten en niet van haar binnenkomstvisum.

Ook dit is onzorgvuldige, gebrekkige motivatie en een schending van artikel 7 Vw.

5.2.3.

En dit is niet de enigste fout die in deze twee paragrafen verscholen zit.

Een veel ernstigere fout zit in de tweede paragraaf verscholen deze stelt namelijk:

"Betrokkene kwam op 27.08.2017 in België aan voor studies. Zij werd op 17.11.2017 in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfrecht in het kader van haar studies. Het verblijf van betrokkene werd meermaals verlengd. De laatste verlenging was geldig tot en met 31.10.2017. Hierna werd een volgende hernieuwing van het verblijf geweigerd. Op 24.03.2020 werd aldus een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Dit bevel om het grondgebied te verlaten van 24.03.2020 werd haar betekend op 24.07.2020."

(stuk 1, p. 1)

Volgens de verweerster kreeg de verzoekster meerdere tijdelijk verblijfsrechten op basis van studie (meestal geldig voor een jaar, en werd zij zo voor een volledige periode van "-17 dagen" gemachtigd tot verblijf in België. Daarna werd haar 3 jaar later een BVG betekend, volgens verweerster.

Dit tart natuurlijk alle logica en is een duidelijk voorbeeld dat deze beslissing niet zorgvuldig genomen is en uitgaat van een manifest onjuiste motivering.

Uit een lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in legaal verblijf was tot 31/10/2019. (stuk 4)

De beslissing dient vernietigd te worden.

5.3. Wat betreft het recht op het behoud van gezinsbanden en familiebanden

5.3.1.

Voorliggende beslissing is een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering. Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. "

Het artikel 74/13 Vw. stelt uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het respect voor het familieleven en het gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw. maar ook in het artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepalingen.

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerder in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

5.3.2.

De redenering van de DVZ vat zich als volgt samen:

*Het verwekken van een kind bij een persoon met een verblijfsrecht levert voor de verzoekster geen verblijfsrecht op.
(stuk 1, p.1)*

*De minderjarige verzoekster is actueel ook in illegaal verblijf is.
(stuk 1, p.2)*

De DVZ stelt:

*"Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar ouder, die op eigen risico, ondanks hun preciaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen."
(stuk 1 p. 2)*

Gelet op de jonge leeftijd van de minderjarige verzoekster kan zij zich nog makkelijk aanpassen. (stuk 1, p.2)

*Het Hoger belang van het kind heeft geen absoluut karakter.
(stuk 1, p.2)*

*De relatie met de Belgische tante waarbij de verzoekster momenteel verblijft, is er geen gedekt door artikel 8.
(stuk 1, p.2)*

Zodoende dienen moeder en dochter terug te keren naar Kameroen.

5.3.3.

Nergens wordt de band tussen de minderjarige verzoekster en haar vader ernstig behandeld!

De minderjarige verzoekster is absoluut de dochter van de heer T. N., G. (...) (geboren op (...).1985, van Kameroenese nationaliteit), die legaal in België verblijft.

De heer T. N., G. (...) is op de hoogte dat de minderjarige verzoekster zijn kind is en meldde zich dus op 28.06.2021 bij de diensten van de Stad Gent met het oog op de vaststelling van diens vaderschap, (stuk 1, p. 1)

Momenteel is er een onderzoek schijnerkenning lopende, maar het feit dat dhr. T. N., G. (...) zich aanbood tot erkenning, toont aan dat hij dit kind als het zijne beschouwt.

De verweerder schenkt absoluut geen aandacht aan het feit dat de minderjarige verzoekster actueel wacht op de vaststelling van haar vaderschap ten opzichte van een persoon met verblijfsrecht in België. Dit is absoluut onredelijk.

DVZ kon minstens gewacht hebben tot over deze vaderschapserkenning een uitspraak was, om over te gaan tot de BGV ten opzichte van deze minderjarige verzoekster.

*Er is geen duidelijkheid over welke rol de vader in het leven van dit kind zal spelen.
Spreekt ze een week/week regeling af? Wenst hij haar in de weekends te zien?*

Het recht op gezinsleven van de minderjarige verzoekster en de vader van dit kind wordt ernstig geschaad door deze beslissing.

Zij zouden enkel digitaal contact kunnen hebben. Elke kind verdient het echter zijn/haar vader te mogen ontmoeten in levende lijve. Ook kinderen van ouders die geen relatie hebben / niet samenwonende zijn.

Nergens uit de beslissing blijkt dat de verzoekster exclusief ouderlijk gezag over de minderjarige verzoekster heeft.

Nergens uit de beslissing blijkt dat de vader van de minderjarige verzoekster geen rol in haar nemen wenst op te nemen.

Dat deze elementen allerminst onderzocht en gemotiveerd zijn. Dit houdt dus minstens een schending van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel in.

5.3.4.

In casu is het hoger belang van het kind absoluut miskend.

De bovenstaande redenering wordt des te problematischer gelet op artikel 74/13 Vw dat stelt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Hieromtrent motiveerde de DVZ:

Gelet op de jonge leeftijd van de minderjarige verzoekster kan zij zich nog makkelijk aanpassen. (stuk 1, p. 2)

Sterker nog: hieruit volgt dat "niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden", (stuk 1, p. 2)

Dit is een enorm eenvoudige manier om te stellen dat de minderjarige verzoekster haar belangen niet geschaad zijn door het feit dat ze geen gezinsleven met haar vader op mag bouwen en vice versa. Nergens wordt er inhoudelijk ingegaan op de band tussen vader en kind. Deze vraag wordt gewoon ontweken.

Daarnaast stelt de DVZ dat het Hoger belang van het kind heeft geen absoluut karakter heeft. Sterker nog, de bijzondere plaats van het hoger belang van het kind "maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90)." (stuk 1, p. 2)

Het is dan ook bizar dat de verweerster ten eerste het belang van het kind onderzocht:

De erkenning zelf is niet onderzocht.

Wie het ouderlijk gezag uitoefent is niet onderzocht.

De wil van de vader om een gezinsband op te bouwen is niet onderzocht.

De mening van grootouders en andere familieleden langs vaderskant zijn niet onderzocht.

Het is dan ook bizar dat de verweerster niet aangeeft welke belangen dan ook opwegen tegen deze voorgenoemde belangen. De minderjarige verweerster kan enkel gissen naar welke hogere belangen van die aard waren dat zij haar vader niet mag leren kennen.

Er is absoluut geen belangenafweging gebeurd!

5.3.5.

Daarnaast is de relatie van de verzoeksters ten opzichte van de tante van de verzoekster, M. M., N. (...) onvoldoende onderzocht.

De verzoekster heeft absoluut geen inkomen in België. Zij is volledig ten last van haar tante die haar materiële steun verstrekt zeker in deze enorm moeilijke periode als jonge moeder.

Ook deze familiale relatie diende in overweging genomen te worden bij de belangenafweging die niet gebeurd is.

5.3.6.

De onzorgvuldigheid waarmee deze beslissing is opgemaakt wordt nog maar eens benadrukt in fine. De beslissing stelt in zijn laatste paragraaf:

"Betrokkene verklaart niet nog andere familieleden in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Naast het feit dat de laatste zin per ongeluk twee maal in het document is geplakt, is deze zin ook inhoudelijk incorrect.

Een loutere verwijzing naar artikel 74/13 Vw toont niet aan dat er effectief een belangenafweging is gebeurd.

Dit is niet gebeurd zoals hierboven aangetoond.

5.4.

Eindbesluit

De verweerster heeft de bestreden beslissing gestoeld op de verkeerde wetsbasis.

De verweerster heeft de bestreden beslissing gestoeld op een verkeerde weergave van de feiten.

De verweerster heeft de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid onderzocht en opgesteld.

De verweerster heeft geen belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM van de verzoekster, de minderjarige verzoekster en de vader gemaakt.

De verweerster heeft het hoger belang van het kind absoluut genegeerd.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden!"

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De verzoekster voert in de aanhef van het enig middel de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 33 van het Handvest. Zij verzuimt echter om concreet uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM en artikel 33 van het Handvest door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat deze middelonderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

De verzoekster voert ook de schending aan van "het respect voor de menselijke waardigheid". Dergelijk algemeen rechtsbeginsel is de Raad niet bekend. De verzoekster werpt in dit verband ook niet de schending van enige rechtsregel op. Bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel, is ook deze kritiek niet-ontvankelijk.

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze

draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens naar de feiten toe gemotiveerd. Met name geeft de gemachtigde aan dat de verzoekster op het moment van haar arrestatie in het bezit is van een geldig paspoort. Voorts wordt vastgesteld dat uit de inreisstempel in haar paspoort blijkt dat de verzoekster in België aankwam op 27 augustus 2017 met een visum type C, geldig van 3 augustus 2017 tot 30 juli 2018, en dat uit het administratief verslag van de verzoekster blijkt dat zij niet vrijwillig het Belgische grondgebied heeft verlaten sinds het vervallen van haar visum. Deze vaststellingen worden in het verzoekschrift bevestigd. De gemachtigde leidt hieruit af dat de verzoekster de termijn van 90 op 180 dagen heeft overschreden. Tevens stelt de gemachtigde vast dat de verzoekster op 27 augustus 2017 in België aankwam voor studies, dat zij op 17 november 2017 in het bezit werd gesteld van een tijdelijk verblijfsrecht in het kader van haar studies, dat dit verblijf meermaals werd verlengd, dat de laatste verlenging geldig was tot “31.10.2017” (wordt bedoeld: 31.10.2019), dat een volgende hernieuwing van het verblijf hierna werd geweigerd en dat op 24 maart 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld werd dat aan de verzoekster werd betekend op 24 juli 2020. Ook deze vaststellingen, op de datum “31.10.2017” na, worden door de verzoekster in de feiten uiteenzetting van het verzoekschrift bevestigd.

Tevens wordt in de bestreden akte gemotiveerd dat de verzoekster op 28 juni 2021 samen met de heer T.N.G. van Kameroense nationaliteit en die legaal in België verblijft een aanvraag tot erkenning van verzoeksters kind heeft ingediend. Deze situatie wordt als volgt beoordeeld:

“Op 28.06.2021 diende betrokkene met de heer T. N., G. (...) (geboren op (...).1985, van Kameroenese nationaliteit), die legaal in België verblijft, een aanvraag tot erkenning van betrokkenes kind B. M., E. D. (...) (geboren op 04.07.2020, van Kameroenese nationaliteit) in te Gent. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het gegeven dat er momenteel een onderzoek lopende is bij het parket wat deze erkenning betreft. Betrokkene dient dus terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM” (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenes dochter verblijft momenteel, net zoals zij, illegaal op het grondgebied en beschikt aldus niet over verblijf. Betrokkenes dochter zal haar moeder moeten volgen. Ze moet zich meehouden aan het verwijderingsbesluit. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar ouder, die op eigen risico, ondanks hun precare verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele

gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Bovendien opent het feit dat betrokkene kind in België geboren is, niet zonder meer het recht op verblijf.

De zeer jonge leeftijd van het maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90)".

De gemachtigde motiveert verder dat uit het administratief dossier, dat de Raad niet voorligt, blijkt dat de verzoekster momenteel bij haar Belgische tante verblijft. Hieromtrent wordt als volgt geoordeeld:

"Het feit dat betrokkene tante de Belgische nationaliteit heeft verkregen en in België verblijf geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het dit familielid. Zij toont immers niet aan dat zij ten laste is van dit familielid. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar tante. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene tante kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kameroen en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een terugkeer naar Kameroen vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene".

Tot slot wordt vastgesteld dat de verzoekster verklaard heeft dat zij daarnaast geen andere familieleden in België heeft en dat zij evenmin medische problemen heeft. De gemachtigde geeft aan dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt en dat met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening werd gehouden.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De geboden motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar

gedane feitenvaststelling en of er geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel (ook het proportionaliteitsbeginsel genoemd), als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM.

3.5. De verzoekster betoogt dat zij niet begrijpt waarom haar wordt verweten dat zij niet vrijwillig het Belgische grondgebied heeft verlaten sinds het vervallen van haar visum en zij de termijn van 90 op 180 dagen heeft overschreden. Uit de bestreden beslissing blijkt immers waarom zij langer dan de geldigheidsduur van haar visum op het Belgische grondgebied verbleef, met name omdat zij een verblijf op basis van haar studies kreeg tijdens haar legaal verblijf op basis van haar visum. De verzoekster meent dat deze motivering tegenstrijdig is en het gevolg is van een verkeerde rechtsgrond waarop de bestreden beslissing zich steunt (artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet). De verzoekster voert aan dat het artificieel is om haar na drie jaar legaal verblijf op basis van A-kaarten een bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat zij haar visum voor binnenkomst heeft overschreden. De verzoekster meent dat het duidelijk is dat zij het grondgebied dient te verlaten omwille van het verlopen van haar A-kaart en niet omwille van haar binnenkomstvisum.

Met haar betoog viseert de verzoekster de volgende passages uit de bestreden beslissing:

“Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ *2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet).*

Betrokkene is op het moment van haar arrestatie in het bezit van een geldig paspoort. (N° xx, geldig tot 25.10.2021). Volgens de inreisstempel in haar paspoort kwam betrokkene aan in België op 27.08.2017 met een visum type C geldig van 03.08.2017 tot 30.07.2018. Uit het administratief verslag van betrokkene blijkt dat zij niet vrijwillig het Belgisch grondgebied heeft verlaten sinds het vervallen van haar visum. Betrokkene heeft hiermee de termijn van 90 op 180 dagen overschreden.

Betrokkene kwam op 27.08.2017 in België aan voor studies. Zij werd op 17.11.2017 in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfrecht in het kader van haar studies. Het verblijf van betrokkene werd meermaals verlengd. De laatste verlenging was geldig tot en met 31.10.2017. Hierna werd een volgende hernieuwing van het verblijf geweigerd. Op 24.03.2020 werd aldus een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Dit bevel om het grondgebied te verlaten van 24.03.2020 werd haar betekend op 24.07.2020.”

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° (...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)"

Artikel 6, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarnaar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en de bestreden beslissing verwijzen, luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt."

De verzoekster bevestigt dat zij op 27 augustus 2017 België binnenkwam voor haar studies, en zij betwist niet dat zij toen in het bezit van een visum C, geldig van 3 augustus 2017 tot 30 juli 2018, met het oog op studies. De verzoekster erkent tevens dat zij op 17 november 2017 in het bezit werd gesteld van een tijdelijk verblijfsrecht in het kader van haar studies (A-kaart), dat dit verblijf meermaals werd verlengd en de laatste verlenging geldig was tot en met 31 oktober 2019. De verzoekster beaamt voorts dat hierna een volgende hernieuwing werd geweigerd en dat ten aanzien van haar op 24 maart 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dit bevel haar werd betekend op 24 juli 2020.

Het staat derhalve buiten elke betwisting dat de verzoekster in het bezit was van een geldig visum toen zij het Rijk binnenkwam. Vervolgens werd haar verblijf meermaals verlengd, waarna het op een gegeven ogenblik niet meer werd hernieuwd. Bijgevolg blijkt dat de verzoekster legaal het Rijk binnenkwam en er langer bleef dan de duur van haar visum (dat meermaals werd verlengd) (cf. artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 6, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde op verkeerde gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij meerdere tijdelijke verblijfsrechten op basis van haar studies verkreeg en zij zo voor een volledige periode van *"-17 dagen"* gemachtigd werd tot een verblijf in België. Vervolgens leest de verzoekster in de bestreden beslissing dat haar na drie jaar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De verzoekster meent dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen en zij benadrukt dat uit het administratief dossier blijkt dat zij in legaal verblijf was tot 31 oktober 2019.

In de bestreden akte wordt als volgt gesteld:

"Betrokkene kwam op 27.08.2017 in België aan voor studies. Zij werd op 17.11.2017 in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsrecht in het kader van haar studies. Het verblijf van betrokkene werd meermaals verlengd. De laatste verlenging was geldig tot en met 31.10.2017. Hierna werd een volgende hernieuwing van het verblijf geweigerd. Op 24.03.2020 werd aldus een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Dit bevel om het grondgebied te verlaten van 24.03.2020 werd haar betekend op 24.07.2020."

Zoals de verzoekster aangeeft, had zij een legaal verblijf tot 31 oktober 2019 (zie stuk 4, inventaris verzoekschrift). De bestreden beslissing bevat dan ook een materiële misslag waar wordt uiteengezet dat haar laatste verlenging geldig was tot en met 31 oktober 2017, terwijl 31 oktober 2019 wordt bedoeld. Dat het gaat om een loutere misslag, blijkt duidelijk uit het gegeven dat de gemachtigde vaststelt dat het verblijfsrecht werd toegekend op 17 november 2017 en dat het nadien meermaals werd verlengd, zodat het geen steek houdt om vervolgens te stellen dat de laatste verlenging geldig was tot een datum die anterieur is aan de datum waarop het initiële verblijfsrecht werd verleend. Deze materiële misslag kan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing niet aantasten. Bovendien blijkt uit haar betoog dat de verzoekster deze misslag doorzag, zodat niet blijkt welk nadeel zij hierdoor heeft ondervonden. De materiële vergissing omtrent het jaartal van de laatste verlenging van het verblijfsrecht, kan de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet aan het wankelen brengen.

3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken.

3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94).

Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind. (EHRM 21 juli 1988, *Berrehab/Nederland*, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, § 30).

Andere factoren kunnen worden voorgelegd die aantonen dat relatie tussen de natuurlijke vader en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren zoals: de erkenning van het kind door de vader, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de vader ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan. (EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30; EHRM 26 mei 1994, *Keegan/Ierland*, § 43-45; EHRM 1 juni 2004, *L/Nederland*, § 36).

3.8. De verzoekster voert aan dat nergens de band tussen haar dochter en diens vader ernstig wordt behandeld. De verzoekster betoogt dat de heer T.N.G. zich bij de stad Gent heeft aangeboden met het oog op de vaststelling van het vaderschap, dat hieruit blijkt dat hij haar dochter als zijn kind beschouwt en dat er momenteel nog een onderzoek inzake schijnerkenning lopende is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde deze elementen bij het nemen van deze beslissing in rekening heeft genomen.

Zoals de verzoekster zelf aangeeft, was er op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen een onderzoek naar een schijnerkenning lopende. Het juridisch vaderschap van de heer T.N.G. ten aanzien van haar dochter stond op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen derhalve niet vast. Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker ook geen bijkomende, recentere informatie aangebracht omtrent de procedure tot erkenning. Het juridisch vaderschap van de heer T.N.G. is derhalve niet aangetoond.

De verzoekster vindt het echter onredelijk dat de verweerder het onderzoek inzake schijnerkenning niet heeft afgewacht. Zij benadrukt dat haar kind thans enkel digitaal contact zal kunnen hebben met haar vader en dat elk kind het verdient om zijn vader fysiek te mogen ontmoeten, ook wanneer de ouders geen relatie hebben.

De Raad wijst er dienaangaande op dat niet enkel het juridisch vaderschap van de heer T.N.G. niet is aangetoond, maar dat ook een effectief gezinsleven tussen de heer T.N.G. en de dochter van de

verzoekster niet wordt aangetoond. In deze omstandigheden acht de Raad het niet onredelijk dat de gemachtigde als volgt heeft overwogen:

“Betrokkenes dochter verblijft momenteel, net zoals zij, illegaal op het grondgebied en beschikt aldus niet over verblijf. Betrokkenes dochter zal haar moeder moeten volgen. Ze moet zich meehouden aan het verwijderingsbesluit. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar ouder, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.”

Dit geldt des te meer nu de verzoekster zelf aangeeft dat er geen duidelijkheid is over welke rol de vermeende vader van haar kind in het leven van haar kind zal spelen. Zij stelt zich de vraag of zij een week-om-week regeling zullen afspreken en of hij zijn dochter in de weekends wil zien. De verzoekster maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat er effectief beleefde banden zijn tussen haar kind en de heer T.N.G. Het loutere gegeven dat de heer T.N.G. het kind wilde erkennen, toont nog niet aan dat deze man effectief een gezinsleven onderhoudt met het kind. Bovendien staan de goede bedoelingen van deze erkenning nog niet vast, nu er geen enkel element voorligt waaruit blijkt dat het onderzoek inzake schijnerkenning zou zijn afgerond en dat hieruit blijkt dat er geen sprake is van een schijnsituatie.

In zoverre de verzoekster meent dat het onredelijk is om het onderzoek inzake de schijnerkenning niet af te wachten, gaat zij bovendien voorbij aan de volgende motieven:

“Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het gegeven dat er momenteel een onderzoek lopende is bij het parket wat deze erkenning betreft. Betrokkene dient dus terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM” (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

De verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat een tijdelijke scheiding in het specifieke geval van haar dochter, met de mogelijkheid om zich vanuit het land van herkomst in regel te stellen eens de procedure inzake schijnerkenning zijn beslag heeft gehad en indien deze resulteert in een daadwerkelijke erkenning, in strijd komt met de door artikel 8 van het EVRM beschermde belangen. In deze optiek wordt evenmin aangetoond waarom de verweerder zou moeten wachten op de afronding van het onderzoek inzake schijnerkenning. Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat de heer T.N.G. en haar minderjarige dochter in België banden hebben ontplooid die vallen onder bescherming van artikel 8 van het EVRM. Aangezien niet aangetoond is dat er tussen beiden een dergelijk beschermenswaardig gezinsleven werd uitgebouwd, kan evenmin worden aangenomen dat de bestreden beslissing op dit punt enig door artikel 8 van het EVRM beschermd belang miskent. Bijgevolg wordt, wat dit betreft, ook geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

De verzoekster betoogt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat zij het exclusief ouderlijk gezag over haar minderjarige dochter heeft. In de bestreden akte wordt echter duidelijk gesteld dat de heer T.N.G. een aanvraag tot erkenning van het kind van de verzoekster heeft ingediend, maar dat het onderzoek naar deze erkenning op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog

lopende is bij het parket. Hieruit volgt dat de heer T.N.G. (nog) niet de juridische vader is van verzoekster dochter. In de hoofding van de beslissing wordt ook aangegeven dat B. M. E. D., die de familienaam van de verzoekster draagt, het minderjarige kind is van de verzoekster. Aangezien geenszins een vader van het kind wordt aangeduid en de verzoekster als moeder wordt aangeduid, impliceert dit noodzakelijkerwijze dat de verzoekster, als enige ouder, alleen het ouderlijk gezag uitoefent over het kind. Zulks wordt door geen enkel motief tegengesproken. In tegendeel, de gemachtigde stelt uitdrukkelijk dat het kind haar moeder zal moeten volgen. Hieruit blijkt dat de gemachtigde in rekening heeft genomen dat de verzoekster, als enige ouder, op het moment van de bestreden beslissing alleen het ouderlijk gezag uitoefent.

De verzoekster betoogt voorts dat de wil van de vader om een gezinsband op te bouwen niet is onderzocht en dat evenmin de mening van de grootouders en andere familieleden langs vaderskant niet werd onderzocht. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde in rekening bracht dat de heer T.N.G. een aanvraag tot erkenning had ingediend en dat er een onderzoek naar een schijnerkenning lopende was. De Raad benadrukt dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de dochter van de verzoekster (nog) geen juridische vader had. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de gemachtigde ertoe gehouden zou zijn om de mening van de grootouders en andere familieleden langs vaderzijde te onderzoeken. Voorts valt niet in te zien welk belang de verzoekster heeft bij haar kritiek dat de wil van de vader om een gezinsband uit te bouwen niet werd onderzocht. De verzoekster weet blijkens haar betoog immers zelf niet welke contacten de heer T.N.G. wenst op te bouwen met haar dochter.

De verzoekster hekelt nog dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat het hoger belang van het kind niet absoluut is en het beginsel van het hoger belang van het kind het niet onmogelijk maakt om ook rekening te houden met nog andere belangen terwijl anderzijds ook niet wordt aangegeven welke belangen opwegen tegen de voornoemde belangen.

In de bestreden akte wordt omtrent het hoger belang van het kind als volgt gemotiveerd:

“Op 28.06.2021 diende betrokkene met de heer T. N., G. (...) (geboren op (...).1985, van Kameroenese nationaliteit), die legaal in België verblijft, een aanvraag tot erkenning van betrokkenes kind B. M., E. D. (...) (geboren op 04.07.2020, van Kameroenese nationaliteit) in te Gent. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het gegeven dat er momenteel een onderzoek lopende is bij het parket wat deze erkenning betreft. Betrokkene dient dus terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM” (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenes dochter verblijft momenteel, net zoals zij, illegaal op het grondgebied en beschikt aldus niet over verblijf. Betrokkenes dochter zal haar moeder moeten volgen. Ze moet zich meehouden aan het verwijderingsbesluit. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar ouder, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Bovendien opent het feit dat betrokkenes kind in België geboren is, niet zonder meer het recht op verblijf.

De zeer jonge leeftijd van het maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een

stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90)."

Uit een lezing van het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven, blijkt echter dat met de "andere belangen" wordt bedoeld op het naleven van de immigratiewetgeving. Zo wordt in de bestreden beslissing tevens als volgt gemotiveerd: *"Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM" (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).*

De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat volgens het EHRM het belang van het kind geen "troefkaart" kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk; *"while the Court has held that the best interests of the child is a "paramount" consideration, it cannot be a "trump card" which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, Berisha v. Switzerland, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children's best interests to remain in Switzerland)"*).

De verzoekster toont niet aan dat de verweerder het hoger belang van haar kind niet op een redelijke wijze heeft afgewogen. Ook op dit punt wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

3.9. De verzoekster voert verder aan dat de relatie met haar tante, M.M.N., onvoldoende werd onderzocht. De verzoekster benadrukt dat zij geen inkomen heeft in België en zij volledig ten laste is van de materiële steun die zij van haar tante krijgt.

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, werd met deze familiale relatie bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden:

"Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij momenteel verblijft bij haar tante M. M., N. (...). Het feit dat betrokkene tante de Belgische nationaliteit heeft verkregen en in België verblijf geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het dit familielid. Zij toont immers niet aan dat zij ten laste is van dit familielid. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar tante. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene tante kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kameroen en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een terugkeer naar Kameroen vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene."

Deze beoordeling ligt in lijn met de rechtspraak van het EHRM, waaruit blijkt dat het EHRM oordeelt dat *"de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden"* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde er rekening mee hield dat de verzoekster (en haar dochter) bij haar tante inwoont. De verzoekster poneert dat zij ten laste valt van haar tante, maar zij brengt in dit verband geen enkel begin van bewijs bij. De verzoekster maakt met haar summiere uiteenzetting niet aannemelijk dat de gemachtigde op onredelijke wijze oordeelde: *"Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar tante. Nergens uit het administratief dossier staat dat*

zij daar niet toe in staat zou zijn." In haar land van herkomst kan de verzoekster op legale wijze verblijven en op een legale wijze worden tewerkgesteld, wat in België, gelet op het illegaal verblijf, niet mogelijk is.

In deze omstandigheden toont de verzoekster, noch voor zichzelf, noch voor haar minderjarig kind een werkelijk bestaand familieleven aan met haar tante dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De verzoekster betwist bovendien ook niet dat haar tante haar dochter regelmatig kan komen bezoeken in Kameroen en dat haar tante vanuit België contact kan houden via moderne communicatiemiddelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt op dit punt niet aangetoond.

De verzoekster wijst er nog op dat de laatste zin uit de bestreden beslissing tweemaal na elkaar wordt vermeld. Dit vormt een materiële misslag, die de motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengt. De verzoekster kan geen belang doen gelden bij deze kritiek.

De verzoekster betoogt nog dat een loutere verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aantoont dat er effectief een belangenafweging is gebeurd.

De verzoekster kan hierin niet worden bijgetreden. De zin in de bestreden beslissing: *"Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13"* moet als de conclusie van al het voorgaande worden gelezen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op uitgebreid gemotiveerde wijze rekening hield met de procedure inzake de schijnerkenning door de heer T.N.G., met het hoger belang van verzoeksters kind en met het familieleven met de tante van de verzoekster. Er werd ter zake wel degelijk een concrete belangenafweging doorgevoerd. De verzoekster betwist voor het overige niet dat zij *"niet nog andere familieleden in België"* heeft, *"noch medische problemen"*.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

3.10. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.11. Uit het vooraangaande blijkt dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat de gemachtigde op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, of dat deze beslissing niet deugdelijk werd gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE